

„Ema ja ded waatasiwad tema ilusat kirja, lugesiwad uneste läbi, kui nemad seda ka juba peast oskasiwad, ja oliwad wäga rahul. Nikolai murdis kirja lõtku, pietis ümbriku sisse ja kirjutas adressi peale. Aga weel ei tahtnud tema täieste lõpetada ja ümbrikku kinni panna; sellega oli weel aega. Tema tahtis kirja weel üle waadata, kui see täitsa kuiwanud oli.

„Noh, Nikolai,“ ütles ema, „nüüd piame selle waewa peale lõik ühe tassi kohwi jooma! — See oli hea, wana Radrina, et just täna tulid; wõid meiega pidu pidada ja Nikolai auuks laseme kohwi-leiba tuua.“

Ded largasiwad wälja; see oli nii suur juhtumine, et lõik kolm pagari juure minema pidiwad.

Praua Hansen läks kööki, kohwi tegema, Nikolai läks ka tuast wälja, kui wana Radrina enne lahe käega wägewast tema lätt piigistanud oli.

Siis istus wana Radrina üksi tuas ja wahtis kirja poole laua peal. Tema raputas jälle pead ja oleks hea meelega midagi oma nii armsa poisi eest teinud. Ja, — mõtles tema, — kui see aitaks, tahaksin mina laubaherra juure minna ja Nikolai eest rääkida; kui see ka ühe wana lihtlase naese eestkostmine oleks, siis piaks see ikka nii pilt ja hiilgaw olema, et rikas laubaherra seda ilasgi ei unustaks, kui täiedetud tema pea ka asjatali-

tustest olla wõiks. Aga see ei aitanud ju ühtigi, praegu oli tema kaulanud, et laubaherra eestkostmist ei talli. Temaga oli nagu ikka, tema ei wõinud ühtigi teha. Siis mõttis tema oma prilli-kesta taskust ja pani suure sarm-prilli nina peale; nägema pidi tema seda kirja kõige wähemast. Kõige suurema ettewaatamisega mõttis tema paberi ümbrikust wälja ja tegi lahti.

Kui tema nüüd aga seda tähtsat paberit oma wärisewate käte wahel pidas, täitis nagu püha hirm ja lootus tema meelt ja tema südamest tõusis wägew palwe, et see kiri selle majale, mida tema nii wäga armastas, õnne tooks, selle majale, mis enne nii rõõmus ja mureta olnud, kuhu aga nüüd kurwastus ja häda tulnud oliwad, ja siis ärkas otse armastuse ja halsatuse maru tema wanas, rikas südames; tema silmad täitsiwad ennast pisaretega, nenda et tema enam ühtigi näha ei wõinud. Tema ei seletanud ühtigi, — tema ei näinud ka, et kaks suurt, rasket pisarat kirja peale langesiwad.

Siis ei lastunudki tema enam Nikolai kirja lugeda, pani paberi ümbriku sisse tagasi ja mõttis prilli nina pealt ära. Kohe selle peale astusiwad Nikolai ja tema ema jälle tuppa.

„Nüüd panen mina kirja kinni, pois,“ ütles praua Hansen. „Mina ei luba Sinule enam